

דברי חכבר

הביאו אליי / טלי וייס

הביאו אלי אנשים שקוטפים כוכבים
שמעוזים לשיר סולו
שלא מפחדים להכשל
הביאו אלי אנשים שלבם מתרגש
ממעוף הפרפר וקמור החתול
הביאו אלי אנשים הקוראים שירה
הרוקדים

על השפה את הריקוד שלהם
הביאו אלי אנשים המביטים בעינים
היודעים לחבק זר ולחייך

הביאו אלי אנשים הקמים מתוך השברים
כמו היו מקפצה לחלום
הביאו אלי את האנשים הפשוטים
את הנשים האמיצות
הביאו אלי חכמת רחוב
סימפונית לבבות

גיליון 2657 * כ"ג בשבט תשפ"א * 5 בפברואר 2021

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

יוהנה פוטש / ראינה: שושנה שרק

הצטרפתי לגרעין ה' אחרי שכבר הכריזו עליו.

הגעתי לכפר הנשיא עם אריה, שמעון גודמן, דוריס וויט, רימונד פיליפס... כשהגענו לנמל חיפה, פגש אותנו ג'ף ג'קסון ואמר: "הצלחתי לסדר לנו טרמפ עם משאית שנוסעת צפונה". במשאית כבר היו עולים מרומניה, שהיו מאוד חשדנים ודאגו מה יהיה עתידם. הורידו אותם בטבריה עילית, שם רק התחילו לבנות. היו שם כמה בלוקים של דירות אבל לא היו רחובות. הם היו אומללים.

אני הייתי סופר מרוגשת שאני מגיעה סוף סוף. בשבילי הכל היה ממש נפלא. ישבנו במשאית בגשם על הספסלים מאחור, נרגשים. כשהגענו, קיבלתי חדר עם דוריס בצריף ט', הבנים היו בחדר סמוך והיה בינינו קיר בעובי קרטון. הם היו חברה מגרעין 'איתנים' – הגרעין של צביקה קורנבליט, ואני הייתי מבסוטית כי הייתי עם צברים אמיתיים. (מהם רק צביקה נשאר).

בהתחלה לא התלהבתי כל כך מכפר הנשיא. גם בביקור קודם בישראל לא התרשמתי, גם לא רציתי ללכת למקום דובר אנגלית, רציתי ללכת לקיבוץ עם ישראלים. אבל החליטו בגרעין שזה יהיה כפר הנשיא, אז באנו.

עשיתי את הסבב הרגיל. אחד המקומות הראשונים שעבדתי בו, היה גן שקד. עזרתי בהקמה עם יצחק עדר. כל כך התלהבתי מזה שגם גברים עובדים עם הילדים, הכל היה נהדר. חילקו לילדים לחם עם סרדינים. ישבתי לי ילד שחרחר, מקסים עם עיניים שחורות, ממש התאהבתי בו. ואז הוא לקח את הסרדינים שלו וזרק אותם מקצה השולחן לקצה השני - לא רוצה! די הזדעזעתי. ילדים אמרו - לא רוצים את זה.

כשהגענו, שאלנו אותנו איפה אנחנו רוצים לעבוד, אני אמרתי בחקלאות, אז בסוף קיבלתי את הלול. לן ו' היה המרכז, עבדתי בלול 8 שנים. בהתחלה היו עופות לפיטום וגם מטילות. כשהן הפסיקו להטיל, שמנו אותן מחוץ ללול ואנשים מחצו שהיו עובדים במפעל, היו באים לקנות עת העופות ואת הביצים הסדוקות. היה פה הכל, לא היה צורך לצאת בשביל כלום.

ביום שישי אחד בא איש צנום מגמגם. בשעה שלוש, התכוננתי ללכת לחדר, לנקות להכין, לאפות עוגה ליום שישי, והוא רצה לקנות עוף. העופות כבר נגמרו והוא ביקש שאכנס ללול למצוא לו עוד אחד. אמרתי שאני לא יכולה, סיימתי לעבוד. הוא התחנן ואני התעצבנתי. זה היה לא נעים. זה היה עייש. היו לו 13 ילדים, והוא עבד במפעל.

ביום ראשון בא אלי נציג של וועד הפועלים, עייש הלך להתלונן על איך שהתנהגתי איתו. שאלו אותי למה התנהגת ככה? אמרתי שהשעה הייתה 15:00 ואני סיימתי לעבוד. למה הוא לא מבין את זה? למה הוא מתעקש? אישתו לא הולכת לאטליז לקנות? לא הבנתי שאנשים היו ממש עניים והעופות הזולים היו ממש נחוצים להם, הם לא היו יכולים לקנות במחיר השוק.

חוץ מזה לגמרי לא הבנתי שאצל המשפחות המרוקאיות זה היה בשנת 59-60, הגברים היו עושים את הקניות של המזון. אישה לא יכולה ללכת לקנות אוכל לבד, היא לא יודעת להתנהל, וגם לא היה נאה שהיא תסתובב מחוץ לבית. וחוץ מזה, נשים לא מכניסות כסף... עולם אחר.

היה ביני לבין עייש חוסר הבנה טוטאלית. גם שנינו לא דיברנו עברית טובה. וזה לא עזר.. למרות שקיבלנו שיעורי עברית בערב מנחמיה. אף אחד פה לא דיבר עברית. זה היה המגע הראשון שלי עם ארץ ישראל השנייה.

כעבור כשנה וחצי שנתיים, נשלחתי לעשות 'קורס ללולנים בינוניים' שבועיים במכללת רופין. שם בפעם הראשונה הייתי צריכה לקרוא, לכתוב ולהבין הרצאה בעברית, שם התחלתי קצת להבין את השפה.

כשהגענו לכאן, הייתה בקיבוץ קבוצה קטנה של רווקים, וכל רווקה חדשה שהגיעה, הם התעניינו והזמינו לארוחת 4. שמעון בן יהודה הזמין אותי לארוחת 4 ואיזק היה שם. היה חג, בו הייתי מוכרחה לרדת ללול לדאוג לאפרוחים, לבדוק שהכל בסדר שם. כשחזרתי כבר לא היה אוכל, התלוננתי ואיזק שמע אותי. הוא היה אחראי על הטנדר, אז הוא לקח אותי לראש פינה לקנות משהו לאכול. לא יודעת עם איזה כסף, כי לאף אחד לא היה. ככה זה התחיל.

אחרי העבודה, הייתי הולכת מהצריפים למטה איפה שעכשיו האולפן, עד לשכונת דחק. עברתי את חדרי הקיבוץ המאוחד, וויתקים שישבו שם במרפסת אחרי העבודה, הסתכלו איך אני עוברת כל פעם... איזק ואני התחתנו כשנה אחרי שהגעתי.

כשיצאתי מהלול עבדתי שנתיים במחסן הבגדים, פגשתי שם חברות ותיקות ולמדתי להכיר אותן.

במשק ילדים התחלתי לעבוד בשנת 1970 או קצת קודם לכן, החלפתי את ג'וני פרנק. היו שם אז, תרנגולות אווזים ברווזים חמור וכבשים. הילדים היו חולבים את הכבשים. עבדתי שם כעשר שנים. משלימה שעות במחסן.

עבדתי שם, עד שהחליטו לסגור את משק הילדים למען בניית שכונה חדשה. משק הילדים היה איפה שהבית של משפ' חייט היום. גבל עם הכביש שירד לאולפן.

נשארתי ללא עבודה, אני כבר בת 45 ולא נראה לי שאלך לעבוד בחדר האוכל. מייקל כהן, שהיה השכן שלי, היה אחד ממנהלי מכללת תל חי, והוא אמר לי שמחפשים מישהי לעבוד שם בספרייה. אנשים לא עבדו אז מחוץ לקיבוץ. אמרתי לו שאני לא יודעת שום דבר בספרנות, הוא אמר לא חשוב – תלכי לראיון. גם מרקי שיכנע אותי. הלכתי לראיון והם חיפשו אז בדיוק תוספת לצוות, אבל מישהי עם השכלה גבוהה - עם תואר - מפני שהם רצו להתחיל להפעיל שם את אוניברסיטת חיפה והתנאים היו שיהיה עוד אקדמי בצוות.

כל ההתלבטויות שלי נשאו פרי. עבדתי שם 25 שנים ומאוד נהניתי. התחלתי לעשות תרגומים בשביל ג'ק גולן כשהיה לו משהו בגרמנית ולפני שסיימתי לעבוד, ביקשתי מהקיבוץ לעשות קורס בנושא והסכימו.

אלו עוד 2 מקומות, שבהם קיבלתי גיבוי מהקיבוץ. אחד שעזרו לי למצוא את העבודה והשני זה הקורס הזה.

בסיכומי של דבר ישנה מציאות; בהתחלה חשבתי שהכל היה כל כך נהדר! לאט לאט ירדתי מזה קצת, כמו כולנו. אבל, בכל מקום שהייתי בו, למדתי משהו. יש פה אנשים טובים, טוב לי פה. לא יודעת מה היה קורה אם לא הייתי באה לכאן. אני שמחה שאני פה. לא חושבת שהייתי מוצאת לי חיים יותר טובים, למרות כל המגבלות וכל החוקים של הקיבוץ והמקום הקטן והסגור, זה מקום מעניין.

ספרי קצת איך ומתי הגעת לאנגליה? להכשרה? לתנועה?

נולדתי בגרמניה, הגעתי לאנגליה לפני יום הולדתי החמישי. גדלתי באנגליה בבית דובר גרמנית. ל'הבונים' הגעתי כשמשפחתי עברה מלונדון לברמינגהם. לא היה לנו כסף, אבא ניסה ללא הצלחה להקים חברה, לא היו בכלל חיים חברתיים, מלבד ב"ס ותקופה מסויימת ב'צופים'. כשהייתי בת 15 ואחותי בת 16, יום אחד אבא התחיל לדאוג שאנחנו לא פוגשות בחורים יהודים נחמדים. בעיר הולדתו, הם היו הולכים לשיעורי ריקוד, שם הבנים היו פוגשים את הבנות. הוא שאל חברי, מה הצעירים עושים פה? חבר אחד סיפר לו שהבת שלו רוצה להצטרף למועדון שנקרא 'הבונים', אבל היא לא רוצה לבד. והם החליטו שאנחנו הבנות נצטרף ונלך יחד. אז אבא אמר לנו שנלווה את הילרי וויט להבונים. ג'ורג' היה עדיין צעיר מידי והיה בצופים. הייתה התפוצצות גדולה בבית. איך אבא מעז להגיד לנו שאנחנו בנות 15-16, נלך לאירוע. זה לא עניינו. היה ויכוח גדול, הוא ביקש שננסה, הלכתי, התאהבתי והצטרפתי.

אהבתי שזה לא פורמלי ונשארתי. זה היה בקיץ. בחורף התחלנו להתכנס בחדר בבית הכנסת המרכזי והתחילו לדבר ציונות ופוליטיקה ולא היה לי מושג בפוליטיקה. בדרך כלל חשבתי שצריך להצביע לשמרנים זה היה כאילו כמו צוות הכדורגל, לא היה לי מושג מה זה. וכשהתחילו לדבר, פתאום הבנתי על מה מדובר. ותוך זמן קצר הייתי סוציאליסטית נלהבת. באתי לישראל ולקיבוץ במיוחד בגלל האספקט הזה של לחיות חיים לפי כללים סוציאליסטיים. לא רק ציונות. ב-1955 הייתי במחנה קיץ הבונים בישראל. כשעזבנו, כשהאוניה יצאה מנמל חיפה והתחילה להפליג, הרגשתי געגעים, למרות שהייתי רק כחודש בארץ.

הייתי אז בשנה שניה של לימודים באוניברסיטה שגם זה לא ממש היה בסדר מבחינת הבונים. שקלתי ברצינות לפרוש ולעלות ארצה. באוניה כשכמעט כולם היו למטה, כי סבלו ממחלת ים, הייתה לי שיחה עם בחור מהשומר הצעיר. היינו קבוצה גדולה מכל מיני תנועות נוער והוא אמר לי: למה שלא תסיימי? ואם לא תאהבי את הקיבוץ? יהיה לך משהו ביד. החלטתי במקום שזה מה שאעשה. הייתה תקופה שחשבתי שאולי אהיה המתרגמת. אבל אחרי הביקור בישראל, זה ירד מהפרק. אחרי האוניברסיטה, הלכתי להכשרה כמו חניכה טובה של הבונים, עשו לי טובה שנתנו לי להשהות את זה ב-3 שנים ואז הגעתי לפה.

תמי

כשתמי נולדה היא שקלה 2 ק"ג ותוך זמן קצר התברר שמשוהו לא בסדר איתה. אף אחד לא ידע מה לעשות, איך להתנהג, איך להגדיר את זה. הלינה המשותפת היתה הדבר הכי גרוע שהיה יכול להיות עבורה, אבל לא חשבתי על זה אז.

אני האמנתי ששיטת החינוך הקיבוצית היא הכי טובה בעולם. חייבת לציין שקיבלתי מלא תמיכה מהקיבוץ, לא יודעת איך הייתי מסתדרת איתה ללא התמיכה הזאת. היא הייתה מאוד בעייתית. היא היתה בת 4 וחצי כשעברה לבית. הייתה לה מטפלת מיוחדת.

כשתמי הייתה בת שנה וחצי בערך, מצאו פסיכותרפיסטית שהציעה שתהיה לה מטפלת מיוחדת. הלכתי הביתה, לא יודעת איך הגעתי לרעיון, אבל שאלתי את אנט מעין אם היא מוכנה לעשות את זה, אנט אז תיקנה בגדים במחסן הבגדים. אנט היתה ממש אלופה בטיפול עם תמי, כאילו תפורה לתפקיד. היא עזרה כל כך הרבה, היתה מצויינת. עד שתמי נכנסה לגן, ואז בהתייעצות עם הפסיכותרפיסטית מצאנו מישהי אחרת – ג'ודי אנגלסברג. היא היתה פחות מפנקת, ויותר מגרה. לקראת כיתה א' לא הייתה כאן שום מסגרת מתאימה לה ושלחנו אותה למעון יום בחיפה, מקום טוב מאוד. בערב היא הייתה אצל משפחה אומנת והייתה אמורה להגיע הביתה פעם בחודש בשבת. תמי הבינה מהר מאוד שאם היא עושה בלגן בשבת, היא תבוא הביתה כל שבת. וזה מה שקרה. במשך שנתיים, היא הייתה עם 3 משפחות שונות. המשפחה השלישית אמרה שהם לא יכולים להמשיך, כי מישהו הלשין עליהם שיש להם הכנסה נוספת. והגננת החליטה לסיים את הגן ולסגור אותו, אבל היתה מוכנה לשמור על תמי עד שנמצא סידור אחר.

לאורך כל הדרך אנט הייתה איתנו. התייעצנו במחלקת החינוך המיוחד של האיחוד. התייעצנו עם כולם. מצאנו את המקום בבאר שבע, שם הייתה שם מגיל 7-8 עד גיל 19 - מקום מצויין אבל רחוק. היא מאוד התקדמה שם. אני למדתי מהם הרבה. ההגדרה המדעית לא הייתה חשובה לי. הבנתי מה הגישה אליה. המקום בבאר שבע נוהל על פי עקרונות חינוכיים אנתרופוסופיים. וזה מה שנתן לי את התובנה.

מבאר שבע תמי עברה – לכפר טיפולי שהקים זוג צעיר שעבד עם בית אליהו. אחרי שהם ראו מה שקורה עם ילדים בגיל 18, שיש להם את העולם המיוחד הזה ואחרי זה הם נזרקים לעולם אחר. ואין המשך, הם החליטו להקים כפר טיפולי מחוץ לבאר שבע, ושם היא הייתה עד לפני כ-9 שנים, כשכוח האדם כבר לא יכלו לטפל בה, כי בעצם בשיטה שלהם תמי זקוקה לליווי יחידני, כמעט וזה לא הסתדר יותר, למרות כל המאמצים. פירקו את כל הקבוצה. היום תמי בת 59 מתגוררת/מטופלת במעון פחות טוב, אבל סביר, ליד רכסים.

תודה לך יוהנה. אשריך שניחנת ופיתחת בך כוחות נפש אדירים שכאלה. נאחל לך נחת ובריאות טובה בהמשך חיך.

שמעה כתבה והתרגשה, שושנה שרקי.

אסטל (כוכבה ושוב אסטל) חצור / ראינה: תמר וולפין

הצטרפתי לתנועה בגיל 16 בדבלין – אירלנד. אלק קולינס היה "ראש הפלג" שלנו, ובמשך תקופה מסויימת הוא התגורר אצלנו בבית בחדר האורחים.

אחר כך הייתי בהכשרת אידר-פארם ואחריה בבית הבונים בלונדון. עליתי לארץ בקבוצה השנייה של גרעין ה' יחד עם אלק ועדנה, הרבי ג'קסון, ודוט, להכשרה במעיין צבי. שם פגשנו את סימון שיינגזיכט, רותי ג'קסון ועוד אחרים, שלא הגיעו בסוף לכפר הנשיא.

עלינו הוטל בעצם לבחור לאיזה קיבוץ נצטרף. היו כמה קיבוצים שהתעניינו בנו: כפר בלום, בית העמק, צרעה וכפר הנשיא. דוט ואני באנו לבקר בכפר הנשיא. הגענו באוטובוס האחרון ביום שישי בחודש פברואר. כפי שהנחו אותנו, ירדנו בצומת חצור, ונאמר לנו שצריך לחצות כביש רחב, ולהגיע לכפר הנשיא, הדרך הזאת הייתה פחות בוצית מאשר הדרך מראש פינה. התחלנו ללכת ברגל. מרחוק ראינו אורות והלכנו בכיוון זה. הגענו לגדר (של מחניים) ... למזלנו הגיע ג'יפ עם חיילים והציל אותנו, והביא אותנו לכפר הנשיא. מייקל דוארי פגש אותנו והפגיש אותנו עם כל "הצעירים": רות גולן, מינה סלע, הלן לוין ואחרים. חלקם היו רווקים (כולל יוסף חצור).

לארוחת ערב הגישו צלי בשר!!! ומייקל דוארי שאל אם אנחנו רוצות תוספת...

למחרת טיילנו בקיבוץ.

אישית, אני רציתי להצטרף לבית העמק, אולי בגלל הקירבה לים. בקבוצה שלנו התחילו עזיבות, ואז קיימנו אסיפה והחלטנו שמי שנשאר – מתחייב לשנה שלמה.

אחרי כל הביקורים בקיבוצים התקיימה אסיפה ובה הוחלט לבוא לכפר הנשיא. ביום בואנו לכאן הצטרפה גם שמחה. הגענו לקראת פורים, כולנו התחפשנו ובמסיבה פגשנו את כל החברים.

את יוסף ז"ל פגשתי, כאמור, כבר בערב הראשון. תוך זמן קצר נהיינו לזוג. הזוג הראשון של חברת גרעין ה' ושל וותיק. התחתנו בנובמבר, ואני נחשבתי כ – MARRIED OUT...

העבודה הראשונה שלי הייתה בספרות. נתנו לי כיסא ומראה בחדרון בבית הספר הישן (בערך במקום שבו אני גרה עכשיו...).

עבדתי בעיקר בגנון. אינגה סגל הייתה אז בחופשת לידה ואני עבדתי עם רודה. בגנון שיפרתי את העברית שלי. הילדים צחקו ותיקנו אותי כל הזמן (הילדים? רותי גדליזון, יאיר דוארי, רותי ליפשיץ). אחר כך עבדתי בגן שקד, ומהחניוך עברתי למחסן הבגדים, כי ידעתי לתפור במכונה. במהלך שלוש השנים שעבדתי שם למדתי מאנט מעיין לתפור כיסויים לספות ווילונות.

ואחר כך עברתי לעבוד במפעל "הבונים". 44 שנים, כולל הפסקה קטנה עם כיתת "היובל" במשך שנתיים. בתוך כך נולדו הבנות: עליזה, דליה ודורית.

יוסף נפטר בשנת 1993.

במבט לאחור אני רואה רק דברים טובים. אולי הייתי משנה כמה דברים, אבל בסך הכל רואה רק דברים טובים. ההפרטה מתאימה לי ושינתה את החיים עבורי לטובה.

היום אני פנסיונרית עסוקה: יש לי משפחה גדולה פה: דליה ודורית, ושונטל ודקל, הנכדים. יש לי 14 נינים, מתוכם 3 בקיבוץ. אני עדיין מבשלת לעצמי, פעמיים בשבוע אני מבצעת הסעות בשביל המרפאה, עדיין מספרת כמה יחידי סגולה, או ליתר דיוק כמה אנשים שלא מוותרים לי... וכל הזמן ממשיכה לסרוג BOOTIES לתינוקות.

תמר וולפין

חג שמח לגרעין ה'.

וועדת תרבות מוסרת:

למי שפספס ולמי שמתחשק שידור חוזר....
טקס ט"ו בשבט ששודר במוצ"ש.

תודה למכיניסטים המהממים ולחברי ועדת תרבות
שעזרו לכל זה לצאת לפועל ❤️

<https://bit.ly/TuBish2021>

מנגנון ישראלי לבינה מלאכותית יאפשר לחשוף תובנות מתמטיות חדשות

חוקרים מהטכניון יצרו "מחולל ההשערות" מתמטי, שאיתר את כל ההשערות שגאוס מצא בחייו ועוד כמה חדשות

ברכות וכבוד גדול ליואב האריס שנמנה עם קבוצת החוקרים הזו
מהטכניון והיה שותף גם לכתבה שהתפרסמה במגזין נייצ'ר.

יואב האריס סיים בקייץ 4 שנים של לימודי הנדסת חשמל ואלקטרוניקה
בטכניון, והצטרף לחברת 'מובילאיי' המתקינה לנו את אביזרי הרכב,
כגון צפצוף אחורי ועוד.

כבר בשנה ה-3 ללימודיו - הצטרף לקבוצת חוקרים ששייכים ללימודי
תואר שני - למרות שעוד לא עשה תואר שני, צירפו אותו.
יואב, יעיד מי שמכיר אותו, היה תמיד תלמיד מצטיין. אוהב ללמוד,
אוהב לאתגר את מוחו הקודח.

ברכות לאמא הדסה שזכתה. הרבה נחת.
יואב, הבאת כבוד לבית ממנו יצאת. יישר כוח!

איך מסכמים שנת תרבות, כשכמעט כל התוכנית שהוכנה מראש נמחקה אירוע אחר, כל חג והייחוד שלו? זה מה שקרה לנו בוועדת תרבות ב 2020.

תוך כדי התמודדות עם הקורונה, בוועדה התחלנו ללמוד מחדש איך להתמודד עם המגבלות וההנחיות תוך כדי הפקה. כמו כן, עם הנחיות שנפלו עלינו ממש עד פתיחת האירועים. היו גם אירועים שלצערנו נדרשנו לבטל בשם בטיחות הציבור - ונכון שכן.

ובכל זאת, ההצגה חייבת להימשך, ולהצגה היה סגל שחקנים מדהים. חלקם בסוף העונה החליטו לסיים, ולוועדה ניתנה האפשרות להתחדש לקראת 2021.

אז ראשית חשוב לנו לציין ולהודות לחבריה הועדה שהובילו את אירועים, את החגים והיוזמות בין לבין. הכל בתשוקה, ביצירתיות ועקשנות שאפשרה לנו להמשיך לקיים את התרבות בכפר הנשיא גם אם קצת אחרת.

שורות אלו נכתבו טרם פרסומים כאלה ואחרים שהופיעו במקומי.

אנחנו בוחרים להתעסק בדברים החיוביים ורוצים לציין במיוחד; את אורי הדר שחוץ מהפקת אירועים גם ניהל את הרכש, אשרת אלמליח שהובילה את הפירסום תוך כדי הפקת אירועים מיוחדים, הדס וייסבקר (עדיין לא מבינים איך הצליח לשלב גם את התרבות בין כל עיסוקיו) ויפעת שתרמה מניסיונה והסדר שלה בכדי שנוכל לשמור על שפיות. לא נשכח את תרומת המכינה וגם את חברי השומר החדש.

נרצה לציין במיוחד את חברי צוות ההגברה המסור שעובדים קשה כל השנה ובכל האירועים וממשיכים איתנו גם השנה במסירות ובנאמנות.

לכל חג קם לו צוות מתנדבים ומתנדבות מתוך הקהילה והם היו רבים מכדי לציין את כולם לכן נשמור על צניעות ועונה, ונודה לכולם יחד.

עכשיו כשאנו בתקופת התחדשות ורענון, נספר שצילה בן רשף (הפקות) ורפי פרנק (גזבר) ממשיכים גם השנה. רוני וגנר הצטרפה לוועדה וכן גם סמדר שיטריט (המורה למוזיקה) אבל נשארו כמה כיסאות שממתינים לכם. אני מזמין אתכם להתנדב ולהצטרף לוועדת תרבות שגם השנה שמה לעצמה כאחת המטרות לשמור על שפיותנו הנפשית דרך יצירה ועשייה שלנו עבורנו.

בשם וו. תרבות. רתם איילון

ספורט

בעולם המודרני והמתקדם, מקובל שתרבות היא גם ספורט - ושספורט בהחלט הוא גם חלק מהתרבות. בקיצור אחד הם.

גם אצלנו בוועדת תרבות אנו מאמינים שחייבים לשלב את שניהם (ואולי עוד תחומים) כחלק מפעילות הפנאי שלנו.

בקהילות בהן יש תרבות עשירה ופעילות ספורט ענפה, מקטן ועד כולל הפנסיונרים, ידוע שממשיכים להתפתח בימי שמש ולהתחזק גם כשקר בחוץ.

לכן הצענו, לשלב את ועדת ספורט בתוך ועדת תרבות, ומכאן לתת לאחת לחזק את השניה. גל מנהל הקהילה אישר את הרעיון ומעתה ואילך, ועדת ספורט מרוכזת בתוך ועדת תרבות.

בשנת 2021 נרחיב את פעילות הספורט בענפים מסורתיים רבים בכפר הנשיא וכמה חדשים.

לשם כך אנו פונים לכל מי שמעוניין להצטרף לוועדה לפנות אלינו. מחפשים "משוגעים" לעניין הספורט.

בשלב זה רוצים להודות לעידו גרשמן שפעל לשמר את הספורט אצלנו ועתה פונה לפרוייקט גדול יותר. מה הוא אותו פרוייקט? תצטרכו לשאול את עידו. רק נשתף שוועדת תרבות וספורט תפעל לתמוך בו עד ליישום מלא ופתיחת השערים.

מחכים לכם בשם שתי הוועדות שהן אחת.

רתם איילון

רכז תרבות וספורט

אהלן קהילה יקרה

לאחר שנים של התנדבות למען החגים והאירועים של הקהילה שלנו ושנתיים התנדבות בועדה הנוכחית, החלטנו לסיים את תפקידנו בועדת תרבות.

לצערנו הועדה חדלה מלהתקיים בצורה הטובה והיא איננה קהילתית עוד. הועדה חדלה מלהיות דמוקרטית, ננעלה בפנינו האפשרות להגיב בקבוצת הוואטסאפ, ובמקביל נפתחה קבוצה חדשה ללא חלק מן הועדה. החג האחרון נעשה ללא ידיעת מרבית הצוות ותוכן מאחורי גבו ללא היכולת שלנו להביע דעה או לעזור. ידענו על ההתנהלות של החג ימים ספורים טרם החג. ההתנהלות הכללית של הועדה עברה להיות של מפקד וחיילים בשטח, שעושים הכל והמפקד לוקח את הקרדיט. עוד ועוד אנשים בקהילה הפסיקו להתנדב לעזור בחגים בגלל הקושי בהתנהלות מול יושב ראש הועדה.

חבל שככה מתנהלת ועדה התנדבותית. מקווים ש2021 תהיה מלאה בחגים קהילתיים.

כולנו נמשיך לתת ולתרום למען הקהילה שלנו. בברכה, אורי הדר, אושרת אלמליח, הדס ויסבקר, יפעת ויסבקר.

תגובה למכתב שפורסם ע"י הדס –

הדס, יפעת, אורי ואושרת שלום,

קודם כל ולפני הכל, אני באופן אישי מלא הערכה על התנדבותכם התרבותית במהלך השנתיים האחרונות (ואולי גם יותר).

אין ספק שהייתה פעילות תרבותית מגוונת, מהנה ונכונה בכפר הנשיא בכל התקופה הזו, ועל כך שאפו גדול – גם לכם וכמובן גם לשאר אנשי צוות התרבות שהחליטו להישאר ולהמשיך בפעילות המבורכת הזו הלאה.

כמה דברים שחשוב לי להעביר כתגובה למכתב –

ראשית – הפלטפורמה של "מקומי" היא לצורך העברת מידע לציבור ולא לצורך העברת דעות, או ביקורת, או כל דבר שאינו מידע נקי - היא מאוד עמוסה גם כך – לכן יש מספר מוגבל של אנשים שיש להם את ההרשאה לפרסם שם, והם כולם יודעים את המסגרת הנכונה להרשאה שקיבלו.

המכתב שלכם שפורסם ע"י הדס, חרג לחלוטין מההרשאה שניתנה להדס ולכן גם מהאמון ביכולת שלו לקיים את ההסכם הבלתי כתוב עם כל מי שקיבל הרשאה. ביקשתי מהדס לתקן את העניין ע"י הודעת התנצלות, אך היא הייתה מאוד לא הולמת ולכן חרגתי ממנהגי והורדתי את שתיהן מהלוח.

בנוסף והרבה יותר חשוב זה על עניין ההתנדבות –

התנדבות בקהילה היא הדרך של חברי הקהילה לשר את איכות החיים של עצמם, ולגרום לכל תושבי הכפר, מגדול לקטן, חיים טובים יותר, מהנים יותר ובטוחים יותר.

התנדבות אינה נעשית כדי לקבל קרדיטים או תמורה מכל סוג, או כדי לקדם עניינים אישיים, ולכן – מעצם ההגדרה הזו – היא צריכה להיעשות בכיף.

התנדבות היא תמיד מתוך רוח טובה, מתוך שיתוף פעולה, מתוך חלוקת אחריות ותחומי חוזק של כל אחד ואחת – כי כל אחד ואחת תורמים את מה שהם יכולים, או מוכנים לתרום.

ברגע שמתחילה אווירה לא נעימה, ברגע שמתחיל מרדף אחרי קרדיטים, או יש מאבקי כוחות בתוך קבוצת התנדבות, זה הזמן לשנות את הפורמט ומן הסתם גם לרענן את הכוחות.

אני חש כבר תקופה שהרוח בתוך הקבוצה, אינה רוח של שיתוף פעולה מהסוג הזה, אולי זה בגלל התקופה המאוד מאתגרת בה אנחנו חיים, אולי זה בגלל הדינאמיקה בין חברי הצוות הספציפיים, ואולי בגלל כל מיני סיבות אחרות. אבל כפי שצינתי בהתחלה – זו אינה רוח נכונה לקבוצה שבאה מתוך הרצון להתנדב לפעילות קהילתית איכותית ומקדמת.

אז נכון שגם בתוך רוח כזו ניתן ליצור פעילויות – אבל זה לא כייף ככה.....

לכן כנראה שהגיע הזמן לעשות שינוי וריענון, להכניס כוחות חדשים, לבנות אווירה אחרת, ולהמשיך בפעילות התנדבותית שתשפר את איכות חיי הקהילה, אבל גם תאפשר למתנדבים להתנדב בכיף, ללא מאבקים ומלחמות כוח – וזה בהחלט התפקיד של ראש הצוות לעשות, כפי שרתם עשה, כי זה חלק מהגדרת התפקיד של רכז פעילות.

בהמשך לזה עוד נקודה – אני יודע שהרבה פעמים בשלב הזה אומרים שזה לא התוצאה אלה הדרך בה נעשו הדברים, וכאן אני בהחלט מסכים שתמיד ניתן לעשות את הדברים באופן יותר נכון. רק לא לשכוח, שהאופן היותר נכון תמיד ולעולם, תלוי בשני הצדדים – גם במוסר אבל גם במקבל – כי כולם מבינים שמשהו לא טוב קורה, אבל לא עוצרים לחשוב איך מפסיקים את העניין לפני שיגיע לפיצוץ. ואז מגיעים מן הסתם לפיצוץ שיש בו יותר נפגעים מכל דרך אחרת, וזה לעולם אחריות משותפת של כולם – משהו ששווה לזכור.....

עכשיו לעצם המצב שנוצר – פרסום מכתב מהסוג הזה יכול בקלות "להוציא את הרוח מהמפרשים" לכל מי שממשיך וימשיך לפעול למען הקהילה, ברוח ההתנדבות הנכונה, והוא לא היה צריך להיכתב. אך מאחר ונכתב לא נותר לי אלא להצטער על כך ולקוות שרוח ההתנדבות תמשיך למרות המכתב, כי זה מה שעושה את הקהילה הזו בריאה וחזקה.

מאחל לכל מי שמחליט להתנדב פעילות מעשירה ומהנה, מחזק את רתם ואת רפי ואת כל העוסקים במלאכה; בעשייה פורה ומוצלחת, ומאוד מקווה שכל מי שהחליט להפסיק את התנדבותו, יצליח לאסוף כוחות להטעין אנרגיות טובות ולחזור לפעילות התנדבותית יפה וטובה.

בברכה – גל סער

מנהל הקהילה

ואולי הם כבר ניצחו...

אני אוהב מאוד את המאמרים המרירים מאוד והמצחיקים מאוד של ב. מיכאל, שמו הספרותי של מיכאל בריזון. שהוא תסריטאי, סטיריקן ופובליציסט בעל טור קבוע בעיתון הארץ. בתחילת שנות ה-70 היה שייך לחבורת "זוארץ" שכללה את אפרים סידון, חנוך מרמרי, דודו גבע וקובי ניב. שהתחילו עם טור סטירי בעיתון העולם הזה שנקרא "זו הארץ זו" אשר יצא אחר כך לאור בשנת 75 באחד הספרים הכי מצחיקים שיצאו לאור במדינת ישראל.

לאחר ההרפתקה של העולם הזה עברה החבורה לכתוב עבור "ניקוי ראש" של מוטי קירשנבאום בערוץ 1 ז"ל. ב. מיכאל הוא יהודי דתי שלאחר רצח רבין החליט להסיר את כיפתו בציבור כאות מחאה, על כך שרצח ראש ממשלה בוצע ע"י יהודי דתי. לפני שבוע הוא פרסם בטור שלו בעיתון הארץ מאמר מצחיק מאוד שמשרטט בדייקנות רבה את תהליכי החורבן, העוברים היום על החברה הישראלית. ומיקם אותם יפה בתוך הרצף ההיסטורי של חורבני ממלכות ישראל הקודמות שהיו כאן במקום הזה, ושחרבו במה שהוא מתאר כ"טירוף דתי, שיכרון כוח גואה, השחתה עמוקה של המידות, ריקבון מתפשט, ואז התפוררות או חורבן". וכך ב. מיכאל רואה את קיצנו:

החרדים בסך הכל מבצעים תפקיד היסטורי | ב. מיכאל

אין צורך לקצוף על הקהילה החרדית. הם בסך הכל מבצעים, במודע או שלא במודע, את תפקידם ההיסטורי: להכחיד כל ניסיון יהודי לכונן ישות ממלכתית.

המשימה הזאת הוטלה עליהם, לאחר סופם המר של כמה וכמה ניסיונות ליצור ממלכתיות יהודית: מלכויות ישראל ויהודה שהתמוטטו, ממלכת החשמונאים הכושלת, המרד ברומי וחורבן ירושלים, וכמובן השואה שהמיטו ברכוזיבא ורבי עקיבא על יהודי הארץ. כל האסונות הללו צמחו מתוך ניסיונות לכונן מדינה יהודית, וכולן קרסו באותו אופן: טירוף דתי, שיכרון כוח גואה, השחתה עמוקה של המידות, ריקבון מתפשט, ואז התפוררות או חורבן.

נראה שזה היה הרגע בו החליטו חז"ל לנומר די! מספיק! הבנו: יהודים ומדינה לא הולך ביחד. צריך לדאוג שזה לא יקרה שוב. והם גם ידעו היטב מה ראוי לעשות כדי למנוע את הישנות הפורענויות: לאסור אותן בהלכה. וכך עשו. העבירו את הממלכתיות ואת הלאומיות לסמכותו הבלעדית של המשיח. קבעו שרק לו מותר לבנות לנו בית לאומי, להקים בית מקדש, לכונן מלכות. ועד שמשיח יבוא, יואיל נא העם הנבחר לחיות רק בחסות אימפריות זרות, רק בגלות, ובארץ ישראל — רק תחת שלטונו של גוי נאור.

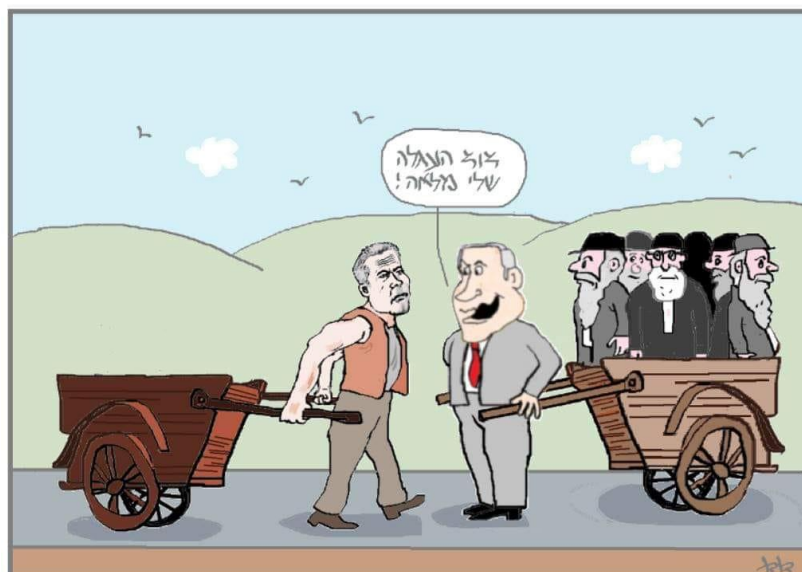
כך היה 2,000 שנה ויותר. היו שנים טובות והיו שנים רעות. היתה פריחה והייתה קמילה, היתה שמחה והיו גם מוות, כאב ושכול. אבל לא היתה בהן פְּלִיָּה שהתקרבה לקרסוליה של שואת בר־כוכבא. והיהודים, משוחררים מעול תחזוקתם של מדינה, צבא ושררה, רתמו את מיטב כוחם לפיתוח וטיפול הגות, תרבות, יצירה ומידות ראויות. נדמה היה שהנה נמצאה הנוסחה המושלמת: עם משוחרר מלאומיות, שאינו זקוק לקיומו ולהמשכיותו אלא לארון ספרים וחוש הומור.

ואז הגיעה השואה ושברה את שיאו המדמם של בר־כוכבא. לשארית הפליטה לא היה מנוס מלשוב ולנסות את האופציה הלאומית. ומיד ניעורה גם היהדות הפונדמנטליסטית, ונערכה לשוב ולמלא את תפקידה ההיסטורי: לשים קץ לשיקוץ. להביא להתפוררותו בדרך הבדוקה והמנוסה: טירוף דתי, שיכרון כוח, השחתה עמוקה של המידות, ואז ריקבון ממושט והתפוררות.

וכך הגענו עד הלום. הטירוף הדתי העניק מכובדות לגזענות, להתנשאות, לשנאה ולרָשע. היצרים המשוחררים הללו הביאו לעולם את החרד"ל. הסימביוזה בין חרדים לחרד"לים הושלמה. אצבעותיהם לפתות יחדיו את עטיני הקופה הציבורית וחולבות אותם עד תום. חוט מתעבה והולך קושר כבר את השבאב האלים של בני ברק אל השבאב הקרימינלי של הגבעות. לשלטון הם בוחרים נוכלים ורשעים, שקרנים ורודפי שלמונים, והכל כבר ערוך ומוכן לפינאלה...

ואולי הם כבר ניצחו. אולי אין עוד מנוס מלנטוש את המולדת הדוויה ולשוב לגולת אבותינו. להמתין שם למשיח, ולטעון שם את הבטריות שהתרוקנו במנות רעננות של הגות, תרבות, יצירה ומידות. בעוד אלפיים שנה אולי נחכים דינו כדי לנסות שוב. ואולי יחכים העולם כולו וייגמל מן ההבלים הלאומיים. או שבינתיים יבוא משיח, יבנה בית מקדש, יקים מלוכה, ובעודו משפריץ דם של בהמות על המזבח יזמין אותנו להצטרף אליו.

"תודה", נענה לו בנימוס, "אבל קודם אנחנו רוצים לראות איך אתה מסתדר עם החרדים."

כפר הנשיא, המכינה הקד"צ, פרס נובל, והקורונה...

זוכרים את פרופ' רוג'ר קורנברג, שהרצה אצלנו בכפר הנשיא במרץ 2015, כשבא לבקר את בנו גיל, שהיה חניך במכינה?

חברים רבים הצטרפו אז לחניכי המכינה בחדר האוכל, לנצל את ההזדמנות הנדירה. להלן תקציר של מאמר מ-ynet. ערכה: רחל גינת.

פרופ' רוג'ר קורנברג זכה בפרס נובל לכימיה בשנת 2006 על מחקריו בנושא ה-RNA - הטכנולוגיה שעל בסיסה פותח החיסון נגד הקורונה. בראיון מיוחד הוא מבהיר שהזריקה יעילה ובטוחה, ותגבר גם על המוטציה שהתגלתה; ומספר על הפרויקט החדש שלו – תרופה נגד המגפה הבאה.

שרית רוזנבלום, ynet
פורסם: 27.12.20, 10:33

רופאים ומדענים רבים ברחבי העולם ובישראל קראו בשבועות האחרונים לציבור [להתחסן בהקדם נגד קורונה](#). אבל אף אחד מהם לא מכיר את [הטכנולוגיה שעליה מבוסס החיסון החדש](#) כמו הפרופ' היהודי רוג'ר קורנברג, זוכה פרס נובל לכימיה לשנת 2006 על מחקריו בנושא ה-RNA. במשך שנים רבות הוא מקיים קשרים אישיים ומדעיים אמיצים עם ישראל יחד עם רעייתו הישראלית, פרופ' יהלי לורך.

בשבוע שעבר, בעודו שוהה בישראל, הגיע פרופ' קורנברג לקבל את החיסון של פייזר, שפותח בטכנולוגית RNA, בבית החולים ברזילי באשקלון. מנהל בית החולים, פרופ' יניב שרר, הודה לו על החלטתו לתת רוח גבית למבצע החיסונים הלאומי. "לא היה בליבי שום ספק בנושא החיסון, הייתי קצר רוח להתחסן בהזדמנות המוקדמת ביותר", אומר קורנברג.

"אנשים באופן מובן מוטרידים ואפילו מבולבלים. אעשה הכל על מנת להבהיר את הדברים – זה קריטי למדינת ישראל ולעם היהודי".

פרופ' רוג'ר קורנברג מתחסן לקורונה בישראל
(דוברות ברזילי)

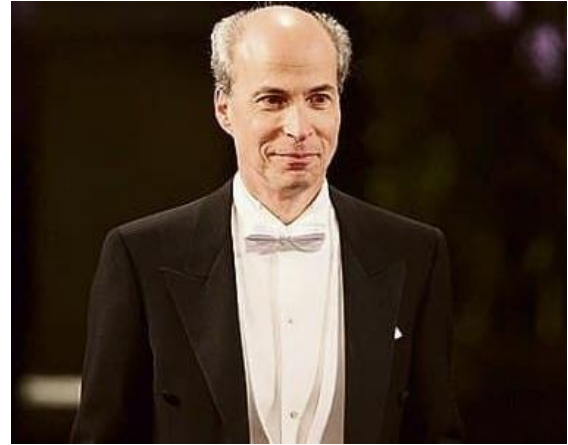
יש, כאמור, הרבה ספקות לגבי בטיחות החיסון החדש. "עשרות אלפי אנשים חוסנו

בחיסונים של פייזר, מודרנה ואסטרנהזניקה, ואין אפילו מקרה אחד מתועד של תופעת לוואי שקשורה לחיסון עצמו.

היו מעט מאוד מקרים של תגובות אלרגיות אצל אנשים שסובלים מאלרגיות מסוגים שונים. חיסונים הם כנראה הטיפול הבטוח ביותר מבין הטיפולים הרפואיים.

אם מערכת החיסון כבר מכירה את הנגיף, התגובה שלה תהיה מיידית. כך החיסון מגן עלינו. ברגע שהנגיף חודר לגוף של אדם מחוסן הוא מזוהה מיד ומושמד".

פרופ' רוג'ר קורנברג
(GettyImages)

מה לגבי יעילות החיסון? עדיין לא ברור אם הוא ימנע הדבקה או רק יפחית תחלואה קשה. "ה-FDA (מינהל המזון והתרופות האמריקאי) קבע סטנדרטים מחמירים. לכן לקח כל כך הרבה זמן, וכל כך הרבה אנשים היו צריכים לקבל את החיסון, לפני שהמספרים הגיעו לנקודה

שבה הסטטיסטיקה סיפקה את הדרישות של ה-FDA. אני מאמין שאנחנו יכולים לבטוח במספרים הללו. צריך לזכור שבחיסונים אין יעילות של מאה אחוז. המשמעות היא שיהיה מספר קטן של מחוסנים, בין חמישה לעשרה אחוזים, שיקבל את החיסון אבל לא יפתח חסינות."

לסיכום, האם החיסון יעצור, לדעתך, את המגפה, והאם הוא באמת יעיל נגד המוטציות שהתגלו? "החיסון ימגר את המגפה. אין שום ספק לגבי זה. מוטציות מתגלות כל הזמן. לא סביר שהן יפגעו ביעילות של החיסון בטווח הקצר. מה יקרה בטווח הארוך בתחום הזה? אנחנו לא יודעים. המשימה של העולם כרגע היא להתחסן מהר ככל הניתן, כדי שאפשר יהיה לחזור לחיים רגילים."

סיכום חודש - בנושא בחירות כתבה מאת שני אשל

שם פעולה של בָּחַר: העדיף מבין כמה אפשרויות.

לכל אחד ואחת מאיתנו יש את זכות הבחירה, אנו בוחרים וכך משפיעים על חיינו. אנו יכולים לבחור לקום בבוקר ולהיות שמחים או עצובים, אנו יכולים לבחור איך לחלק את הזמן שלנו בין הדברים שחשובים לנו, אנו יכולים לבחור לעשות את מה שאנו אוהבים בכל מחיר, אנו יכולים לבחור האם לשים חיוך על הפנים כדי לצאת מהרגע הקשה או לא. הכל זה בידיים שלנו.

חודש ינואר, עבורנו, החניכים של המכינה, היה חודש לא פשוט, התמודדנו עם המון אתגרים, קשיים, ירידות ועליות, עייפות וגעגועים הביתה. הרגעים האלו, בנו ועיצבו את החודש שלנו. למרות הכל היה לנו חודש משמעותי ביותר, עם הארות חדשות על שנת המכינה שלנו והסתכלות בזום אאוט על התהליך שלנו כאן ואיך היינו רוצים שהוא ימשיך.

סמינר יהודה ושומרון, טיול במנסורה, סמינר ועדות, סמינר קבוצה, סמינר עמיות יהודית, שבת אמצע מכינה, סמינר פיקוד ומנהיגות, סמינר קיימות, פעילות טו בשבט עם הקיבוץ, שבת בנושא פמיניזם, סמינר טיולי 24 ועוד מגוון חוויות שעיצבו את חודש ינואר שלנו. אז אנחנו כאן מסכמים חודש ובוחרים להסתכל על החודש הזה במבט לאחור, ולהבין כמה חשוב ומשמעותי הוא היה עבורנו, אנחנו בחרנו לעלות ולהמשיך להשתפר כקבוצה במכינה, אנחנו בחרנו לנצל כל רגע בחצי שנה שנותרה לנו פה ובחרנו לחייך ולמשיך קדימה לא משנה מה קורה.

מבחינתנו כמכינה, הכי חשוב זה התהליך השתפרות, להיות מסוגלים לתחקר סיטואציות וללמוד מהם גפ ברגע האמת ובכך לתעל אותם למקומות טובים יותר. כשהיינו במשך שבוע בבית, במהלך החודש, בגלל הסגר בחרנו לנצל אותו הכי שאפשר, לבנות משבצות, להרים פרויקטים וכך זה גם המשיך בחזרה שלנו למכינה, חזרנו עם חיוך ועם המון כוח, לעשות טוב, לתרום כמה שרק ניתן, ללמוד, להסתקרן ולהפוך את השנה הזו לחווייתית. בכל תחילת שבוע אנחנו עושים מטרות לשבוע שיהיה לנו, ובסוף שבוע בודקים עם עמדנו במטרות שלנו, אנחנו בוחרים למקד את עצמנו ואת השהות שלנו כאן בעזרת המטרות ובכך לקיים תהליך הכי נכון ובריא עבורנו וכך מתגברים על כל מכשול ויוצרים התקדמות מתמדת שלנו כקבוצה. החיים שלנו במכינה מלאי בחירות ואני משתדלים תמיד לעשות את הבחירות הנכונות וכשלא מצליחים ממשיכים קדימה ולומדים מכך.

"החיים הם 10% מה שקורה לך ו 90% איך שאתה בוחר להגיב לכך" זהו משפט שמלווה אותנו מתחילת המכינה ואנחנו מאמינים בו מאוד.

נאחל לכולם חג ט"ו בשבט שמח, בואו נבחר תמיד לחייך, לעשות טוב ולשמח ונאחל עוד הרבה מפגשים מהנים שלנו עם הקיבוץ, שנמשיך לצבור חוויות יחד.

מכינת גליל עליון כפר הנשיא (:

ימי הולדת

6.2	רוני לניאדו
7.2	גלית סולומון
	גליל רוזנקרנץ
	אבישי עומר
8.2	שילה אנטיס
	מיטל גלוק
9.2	אילן מדינה
10.2	כרמל רוזנקרנץ
11.2	דוט שיינגזיכט
	מיה קפלן

דלי 21/01-19/02

קומפוסט- אלכימיה של הפיכת זבל לזהב שחור / אבישי פרלסון

מי רוצה ללמוד איך להכין קומפוסט?

מי רוצה לגדל ירקות אורגנים טעימים ובריאים?

מי רוצה לעזור לאיכות הסביבה ולמעגל הטבע ולבריאות הקרקע?

אני כאן למספר שבועות ואשמח לעזור לכל מי שמעוניין ללמוד או להשתתף בפרויקטים של פרמקולטור וגידול מזון אורגני.

קומפוסט הוא הלב של הגינה האורגנית, ההתחלה והסוף של תהליך גידול כל ירק, פרי וצמחי רפואה ותבלין אורגנים.

קופוסט הוא תהליך אלכימיה טבעי שקורה מעצמו כשחומר אורגני לח מתפרק בזכות הפעילות של הבקטריות הטובות, השילשולים החרוצים ושאר החרקים השמחים בחלקם בעולם הטבע.

עבורנו תהליך הטרנספורמציה (של שירי מטבח וכל פסולת הגינה והדשא, וקרטונים משומשים ושאר חומרים אורגנים ההופכים לדשן נקי, איכותי ועשיר) עונה על בעיות אקולוגיות שונות.

במקום להסיע את האשפה והפסולת האורגנית ממטבחנו ומגינותינו, ולמלא את המזבלות המלאות בלאו הכי, אנו יכולים להניח באיזו פינה באיזור הגינה, ולתת לטבע לעשות את שלו.

יש דרכים שונות לארגן את מפעל הקומפוסט הביתי כך שלא יסריח, לא ימשוך זבובים ויתושים ולא יהיה מפגע אסטטי.

הקומפוסט המוכן הוא הדשן הטוב ביותר לכל מה שאנו מגדלים, במקום לקנות דשנים כימיים הפוגעים בבריאותנו, בקרקע ובמקורות המים.

ירקות וצמחים שגדלים עם קופוסט יהיו חזקים ובריאים יותר והמזיקים יזיקו פחות. קומפוסט שנעשה נכון בתהליך אירובי לא יסריח וגם לא יפלוט גזים שפוגעים באטמוספירה ותורמים להתחממות כדור כארץ.

ביום שישי 5 לפברואר, 9 בבוקר, נערוך סדנא במשק ילדים בנושא הקומפוסט.

יחד נבנה מערך להפיכת זבל מעולם החי ואשפה של חומרים טבעיים לדשן אורגני משובח לשימוש המעוניינים.

תה צמחים מהביל יוגש למשתתפים.

נא להתקשר אליי כדי להרשם.

מחיר הסדנא, הוא להמשיך לעשות קומפוסט וללמד אחרים!

052-547-4381

להתראות בין הערוגות, אבישי

WhatsApp +51-997494796

משולחן העורכת / שושנה שרקי

לאה גולדברג

אמר הדייג היורד לים
על שלושה דברים העולם קיים –
על מי-הימים,
על חופי היבשת
ועל דגי המצולה העולים ברשת.

אמר האיכר המוביל מחרשה:
עומד העולם על דברים שלושה-
על אדמת השדות,
על גשמי שמים,
ועל לחם מוצא בזיעת-אפים.

אמר האמן בביתו הבודד:
על שלושה דברים העולם עומד:
על לבו של אדם,
על יפי הטבע,
על ביטוי הדברים כצליל וצבע.

אמר האדם הפוקח עיניו:
עשרו של עולם מה נפלא ומה רב-
בוקר-בוקר
נלכד בלבי כברשת
העולם ומלואו,
המצולה, היבשת,
ואורות וצללים
וחגים וחולין,
ומילים וצלילים
ושדות-שיבולים
וכל צבעי הקשת.

